

TEDEN KULTURE V POLJU

TITO-PARTIJA je bilo geslo letošnjega tedna kulture, ki so ga od 12. do 20. maja organizirale krajevne skupnosti Polje, Zadbroya-Sneberje in Vevče-Zg. Kašelj.

Vse prireditve tega tedna so počastile 40-letnico ustanovitve KP Slovenije, 40-letnico prihoda tovariša Tita na čelo partije in njegov 85. rojstni dan. Učenci OŠ Polje so pod vodstvom svojih mentorjev 12. maja pripravili svečano akademijo.

V uvodnem govoru je bil podan tudi kritični pregled kulturnih dejavnosti na šoli ter bilo pojasnjeno, kaj vse razumemo pod geslom ČLOVEK, DELO, KULTURA.

V pestrem in kvalitetnem kulturnem programu je najprej nastopil zbor starejših pionirjev, ki ga že več let zelo uspešno vodi Ljuba Novak. Zapel je pesmi: Zapojmno pesem, Rož-Podjuna-Zila, Bilečanka, Slike na nebu itd. Zatem je nastopil pevski zbor mlajših pionirjev, ki ga tudi uspešno vodi Marta Gamberger. Med drugim je zapel pesmi Nina-nana, Predpustna, Mrak, Mlin in Pomladne piščali.

Ljuba Novak je tudi mentorica folklorne skupine, ki je prikazala belokranjske, prekmurske in gorenjske plesne ter jugoslovanske kolo. Na proslavi so se sodelovali učenci glasbene šole Moste-Polje Andreja Božič, Natalija Rešek in Iztok Stražar.

Številno občinstvo, ki je napolnilo avlo osnovne šole, je z vidnim zadovoljstvom spremljalo celotno prireditev.

14. maja je prav tako v osnovni šoli Polje nastopila prizadevna dramska skupina mladih igralcev iz Slap, ki je ponovila uspešno prireditev Veseli

večer. Tudi njih je številno občinstvo lepo sprejelo.

17. maja je bil v dvorani glasbene šole Moste recital, ki sta ga izvajala pianistka Alenka Novakova in kitarist Zlatko Zarnik.

Od 12. do 20. maja je bila v avli osnovne šole Polje razstava slik amaterskega slikarja Bele Škrilca.

Dne 19. maja, ob koncu tedna kulture, je bil v šoli v Polju svečan koncert ob jubileju glasbene šole Moste-Polje.

Uvodne besede je spregovoril predsednik KS Slavko Jakič, nato pa so zastopniki krajevne skupnosti izročili priznanja in znake Osvobodilne fronte nekaterim najaktivnejšim krajanom Polja in Vevč, med njimi Zoranu Ažmanu, ki je prejel tudi posebno priznanje krajevne skupnosti za dolgoletno uspešno delo na družbenopolitičnem, pedagoškem in kulturnem področju. V povojnem obdobju je Zoran Ažman organiziral vrsto večjih kulturnih prireditev ter tako mnogo prispeval, da je kultura v Polju doživela velik razmah, za kar se mu je še posebej zahvalil zastopnik ZKPO občine Moste-Polje.

Po podelitvi je spregovoril ravnatelj glasbene šole Moste-Polje Janez Triler, ki je poudaril, da se je dejavnost te institucije začela domala takoj po osvoboditvi prav v Polju in pobudnik ter ustanovitelj le-te je bil Zoran Ažman. Najprej je bil to glasbeni krožek, ki je na priporočilo ministrstva za prosveto SRS prerasel v glasbeni tečaj. Leta 1948 je bil ta tečaj preosnovan v nižjo glasbeno šolo, katere ravnatelj je bil Zoran Ažman vse do združitve z moščanskim glasbeno šolo leta 1964.

Po govoru se je začel kulturni program, v katerega prvem delu so sodelovali učenci glasbene šole: najmlajši iz pripravnic oddelka Polje, ki so zapeli dve pesmi, nato Darja Vevoda, Aleš Kalović, Mateja Haller, Zlatko Zarnik, Andrej Kolenc, Vida Cebin in Alenka Novak, ki so pokazali solidno znanje ter poslušalce prepričali o lepih perspektivah v bodoče.

V drugem delu koncerta sta nastopila bivša gojenca poljske šole, danes že renomirana umetnica: pianistka Majda Martinc-Lampič in violinist Janez Bokavšek, ki sta izvajala dela F. Cho-

MAJDA LAMPIČ-MARTINČEVA

Že v njenih otroških letih je bilo zaznati smisel za glasbo. Prvo, te-

JANEZ BOKAVŠEK

Violino se je začel učiti z osmimi leti na glasbeni šoli v Mostah. Njegov prvi profesor je bil Janez Kumer, kasneje pa Janez Žižmond, pri katerem je dosegel prve večje uspehe (samostojni celovečerni nastop).

Srednjo stopnjo glasbene šole in akademijo za glasbo je študiral pri znanem violinskem pedagogu prof. Leonu Pfeiferju in pri njem tudi diplomiral.

Izpopolnjeval se je v tujini: v Rimu na akademiji S. Cecilije pri profesoric Pini Carmirelli in v Moskvi na konzervatoriju Čajkovski pri profesorju Rafaellu Soboljevskem.

Na tekmovanju glasbenih umetnikov v Zagrebu leta 1969 je dosegel II. mesto. Nastopal je kot solist v

pina in G. F. Händla. Navzoče občinstvo je izvajanje obeh odličnih umetnikov sprejelo z navdušenim priznanjem.

Zadnje točko je izvajal harmonikarski orkester glasbene šole pod vodstvom dirigenta Srečka Piškurja, ki je poslušalce ponovno prepričal o svoji visoki kvalitetni ravni.

S tem uspelim večerom in počastitvijo pomembne obletnice glasbene šole Moste-Polje je bil končan teden kulture v Polju, za kar gre vsekakor največ zaslug članom krajevne skupnosti Polje in vodstvu glasbene šole Moste-Polje, ki so v priprave in izvedbo vložili mnogo truda.

meljno podlago si je pridobila v nižji glasbeni šoli v Polju pri prof. Mariji Pravst-Bezljaj. Odločila se je za študij klavirja in se vpisala na srednjo glasbeno šolo v Ljubljani, kjer je bila učenka Darinke Bernetičeve. Študij klavirja je nadaljevala na glasbeni akademiji v Ljubljani, sprva pri prof. Antonu Ravniku, nato pri profesoric Dubravki Tomšič-Srebotnjakovi. Pri njej je opravila tudi diplomu. Po končanem študiju je nadaljevala podiplomski študij pri profesoric Dubravki Tomšič-Srebotnjakovi, ga uspešno opravila in pridobila naziv magister. Nastopala je javno bodisi z orkestrom ali s klavirskimi recitali. Za uredništvo komorne glasbe RTV Ljubljana je naredila vrsto umetniških glasbenih posnetkov. Kot študentka na glasbeni akademiji v Ljubljani je prejela za uspešen študij klavirja Prešernovo nagrado. Posvetila se je pedagoškemu poklicu, je profesorica na zavodu za glasbeno izobraževanje v Domžalah, kjer poučuje klavir.

Beogradu, Zagrebu in Ljubljani. Sedaj je zaposlen na zavodu za glasbeno in baletno izobraževanje v Ljubljani kot profesor za violino.

IN MEMORIAM

Ne nadoma se je izteklo življenje naši krajanici Mici Šeškovi. Mnogo prerano je prenehalo biti srce naši dobri tovarišici, prijateljici in aktivistki.

Mici se je rodila 8. septembra 1905. Njeno življenje je bilo težko; kot dekle in kasneje kot žena in mati je morala trdo delati, da se je prebivala skozi življenje. Posebno v stari Jugoslaviji ni bilo lahko dobiti zaposlitve, da bi lahko kolikor toliko spodobno skrbela zase in za svojo družino. S težavo je dobila delo v tovarni Pletenina, kjer so delavci vodili boj za boljše razmere in višje plače. Tudi Mici je solidarno z drugimi delavci stopila v stavko in z vso vneto podpirala boj delavskega razreda za večje pravice in boljše plače. Tako si je izoblikovala zdrave in napredne ideje ter jim ostala zvesta skozi vse svoje življenje.

Leta 1941, ko je Jugoslavijo zajela druga svetovna vojna in ko je pretila nevarnost, da bo slovensko ljudstvo uničeno od nemško-italijanskih in mađarskih fašističnih okupatorskih sil, je Mici Šeškova že bila napredno usmerjena delavka. Že v začetku se je vključila v Osvobodilno fronto in začela aktivno sodelovati v boju proti okupatorju.

Najtežje čase je Mici Šeškova doživljala takrat, ko so njeno mlado hčerko ujeli in jo odpeljali v taborišče, iz katerega se ni več vrnila. Tako je njena družina dala svojo žrtve za svobodo slovenskega ljudstva in njegovega delavskega razreda. Toda Mici tudi tedaj ni klonila. Še z večjo vneto se je lotila dela za stvar in za ideje, katerim je pripadala.

Po osvoboditvi naše dežele, ki jo je Mici tako ljubila in po veliki zmagi delavskega razreda, kateremu je tudi sama pripadala in mu bila vdana z vsem svojim srcem, se je skupaj s svojimi krajanji z veliko zagnanostjo lotila obnove domovine. Videli smo jo na delu v vseh organizacijah: Zvezi združenih borcev NOV, Rdečem križu, Socialistični zvezi. Kljub tegobam, katerih v njenem skromnem življenju ni bilo malo, kljub težavam, s katerimi se je Mici srečevala, smo jo videvali na delu vedro in živahno. Težave je skušala premagovati junaško, z dobro voljo in s trdno vero v boljše čase.

In sedaj, ko bi bilo njeno življenje mnogo lažje in bi se lahko uživala našo lepo sedanost, jo je težka in kruta bolezen premagala in izrgala iz naše sredine. Za njo bo nastala praznina in mi, ki smo jo poznali, z njo živeli in delali, se z njo srečevali v hudi in lepih časih, jo bomo pogrešali. Hudo nam bo prišlo, ko je ne bo več med nami. Toda spomin nanjo bo ostal veder in zlahten v naši zavesti. Spominjali se je bomo z veliko mero človečnosti in dobrote. Spominjali se je bomo kot dobre žene in skrbne matere, kot dobre prijateljice in zveste tovarišice našega kraja.

Krajanji pa se ji zahvalujemo za njeno nesebično vdanost naši stvari in stvari delavskega razreda, kateremu je pripadala.

Naj ji bo lahka slovenska zemlja in večna ji slava. Sorodnikom pa izrekamo iskreno sožalje.

LADOTU HRENU V SLOVO

DRAGI LADO!

Mnogo prekmalu je med nami odjeknila žalostna vest, da si nas tako nenadoma zapustil. Z bolečim srcem se zavedamo, da te ni več med nami — obnemeli smo, ko smo zvedeli, da si odšel od nas dragi tovariš, iskren prijatelj in družbenopolitični delavec. Kljub težki mladosti skozi katero si se prebil si že zgodaj občutil krivico, katero je tedanjí družbeni red zadajal delovnemu človeku. Prizadela te je nepozabna bolečina ob smrti tvojega očeta, katerega so ubili na Urhu. Poln optimizma poštenja in ljubezni do domovine si se posvetil terenskimu delu in pred tremi leti bil izvoljen za predsednika KS Šmartno, katero delo si vršil vse do tvoje tako prerane smrti.

Kljub tvoji bolezni si bil vedno nasmejan, poln humorja in delovne energije. Vse to ti je pretrgala kruta smrt, naša bolečina pa je velika rana.

Kot predsednik KS si pomagal z delom in napotki tudi gasilskemu društvu Šmartno, SZDL, društvu upokojencev, ZSMS, nogometnemu klubu in ostalim. Kmalu bo minilo leto dni, kar smo v domu občanov praznovali tvoj jubilejni praznik 50-letnico z željo, da bi še dolgo ostal med nami.

Dragi Lado, v imenu vseh, ki so te poznali in spoštovali in v imenu krajanov KS Šmartno ti zagotavljamo, da tvoje delo ni bilo zaman, spomin nate pa bo ostal za vselej med nami, ostala bo praznina in misel na iskrenega in dobrega tovariša.

ZOFKA MARTINČIČ

DOPISNIKI IN RAZNAŠALCI!

Sporočamo, da bo odslej Naša skupnost izhajala sredi meseca, zato nam pošiljajte prispevke do prvega v mesecu.

UREDNIŠTVO

KUD Slape je pod režijskim vodstvom Vilija Goloba uprizorilo VESELI VEČER, ki ga je številno občinstvo na Vevčah in v Polju izredno lepo sprejelo.

Prizor je iz komedije Toneta Partličja TOLMUN IN KAMEN, ki jo je v letošnji sezoni uprizorilo prizadevno KUD Besnica.

KONCERT VEVŠKEGA PIHALNEGA ORKESTRA V JAVORU

V Javoru so imeli v okviru kulturne akcije 22. maja samostojni koncert pihalnega orkestra z Vevč. To je bil za ta kraj še poseben dogodek, saj je bila prireditev na prostem, pred kulturnim domom, udeležilo pa se je izredno veliko vaščanov.

Pihalni orkester Vevče pod vodstvom dirigenta Jožeta Hriberška je pri izvajanju skladb domačin in drugih skladateljev ponovno dokazal visoko kvalitetno raven svojega igranja. To je potrjevalo tudi navdušeno ploskanje navzočih vaščanov, vse skupaj pa potrjuje, da je prireditev dosegla svoj namen: popularizacijo dobre glasbe. Javorčani so svojim gostom dokazali, kot vedno do sedaj, da ima kultura pri njih tradicijo ter da si žele čimveč kulturnih prireditev.

Po koncertu je vse popoldne kar prehitro minilo v prijateljskem srečanju članov pihalnega orkestra in domačinov. V gledališki dvorani je za ples igral zabavni orkester, zunaj pri kozolcu pa se je še večkrat oglasil pihalni orkester z zabavnimi vitemi. Skratka tega dne je bilo v Javoru veselo, kot že dolgo ne, saj so člani orkestra skoro ves dan preživeli v družbi z gostoljubnimi domačini in vsi se bodo tega dne še dolgo spominjali.

PROSLAVA V ŽITU

V organizaciji združenja dela Žito so pripravili proslavo v počastitev 40-letnice ustanovitve KPS in prihoda tovariša Tita na čelo partije ter njegove 85-letnice življenja.

Moški zbor in recitatorji tega delovnega kolektiva so prezentirali recital Zvoneta Sintiča NAŠ POHOD, ki so v njem odlomki ali celotne pesmi partizanskih pesnikov ter skladateljev.

Kulturniška skupina Žita je proslavo skrbno pripravila in vse navzoče presenetila z impresivno, homogeno izvedbo. Moški zbor, ki je ubrano zvenel, je vodil zborovodja Jernej Habjančič, recitirali pa so A. Burja, M. Šimenc, N. Gligorov, M. Javernik, M. Tome, M. Selan in D. Lavrinšek. Pripomniti velja, da so recitatorji vidno napredovali — tako posamezniki kot skupni, ko je recitirala v zboru. To je vsekakor lep uspeh kulturnih delavcev Žita, ki lahko mnogim služi kot vzor, saj se da z dobro voljo in zavzetostjo marsikaj narediti.

Recital Naš pohod so izvajali 21. maja v Bistri pri Vrhnikih, 23. in 30. maja pa v upravnem poslopu kombinata na Šmartinski cesti.

V Žitu so 21. maja v avli upravnega poslopa odprli tudi razstavo akademskega slikarja Staneta Kumarja, ki razstavlja slike z železničarsko tematiko. Razstavo so prenesli iz Jelovškove galerije.

V letošnjem letu načrtujejo še več takih akcij skupaj z ZKPO občine Ljubljana Moste-Polje.

OB PRAZNOVANJU KRAJEVNEGA PRAZNIKA V BIZOVIKU

Letos smo v Bizoviku počastili krajevni praznik v soboto, 14. maja na predvečer praznika s slavnostno sejo in kulturnim programom. Sejo je začel predsednik KS Danijel Žitnik, ki je izrazil dobrodoščilo okoli 100 povabljenim gostom.

Med navzočimi je lahko pozdravil Marjana Moškriča, Franca Bricljo, Drago Svetina, Marjana Benedičiča, ki je na prošnjo mladine z veseljem pomagal pri izvedbi recitacije, predstavnik družbenopolitičnega življenja sosednjih KS in borce NOB.

Slavnostni govor je imel predsednik KK SZDL Bizovik Jože Bricelj, ki je spregovoril o razvoju krajevne skupnosti. Nato so več krajanom podelili državna priznanja, priznanja OF in priznanja KS.

Kulturni program so izvedli pevci moškega pevskega zbora KUD Bizovik ter mladi recitatorji OO ZSMS Bizovik, ki so med pesmi vpletli tudi zanimivo zborni recitacijo.

Po končanem kulturnem programu so se dlani navzočih sklenile v ubran aplavz, kar je bilo veliko priznanje tako pevcem kot mladim recitatorjem, ki so s svojim nastopom potrdili, da so na pravi poti k uresničevanju svojih interesov.

Praznovanje krajevnega praznika se je nadaljevalo v prijetni družbi in v veselem razpoloženju.

JANJA ŽITNIK